

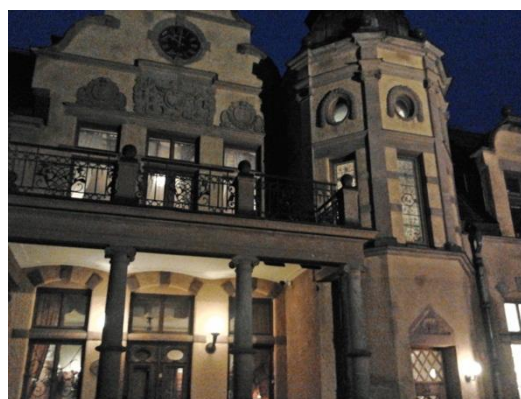
KONTAKT MED G*R*I*N

Nr 41

Sällskapet för ljusskygga Radarjaktledare med stor vana från underjordisk verksamhet!

G*R*I*N-rapp från den senaste kontakten i klubbstugan

Långt inne i Bromma TMA finns, mitt i storstadens asfaldjungel, en verklig oas, Sällskapet G*R*I*N:s ”klubbstuga”, även kallad **Ljunglöfska Slottet**. Denne hedersman, Ljunglöf, förutsåg antagligen en gång för länge sedan Gamla Rrjalars behov av ett framtida krypin. Den numera härskande Slottsherren, **Rolf Lenstam**, hade i mitten av oktober den stora godheten att än en gång ge sina forna kollegor från tiden framför PPI:t möjligheten att återträffas ovan jord. Den 19 oktober samlades vi därför för att bli än en gång dryfta misslyckade kurvanfall.

Höstfärgerna i naturen är aldrig mer mättade än de var denna dag. Regntunga skyar hängde visserligen melankoliskt över slottet, men där inne i värmen var det allt annat än dystert! Tjo faderittan, det var vad det var, som alltid när Gamla Rrjal samlas. Följande gedigna gäng hade ställt upp vid kontakten:

Torbjörn Alm	Torbjörn Armandsson	Gunnar Atterholm	Eskil Berglund
Ingmar Berglund	Jan F. Bergman	Lennart Carlsson	Rolf Smålle Eriksson
Hans Fehrström	Ebbe Fridberg	Bo Fundell	Tomas Granqvist
Örjan Granqvist	Bertil Gustavsson	Kjell Hamberg	Berndt N. Henricsson
Kerstin Holmer	Kjell Högkil	Sven-Åke Johansson *)	Nils E. Junehill
Bengt Lejsved	Rolf Lenstam	Christer Malm	Sten Myrberger
Rune Nilsson	Tommy Nilsson	Lars Olsson	Sven-Olof Olson
Tom Olson	Lennart R. Ragvaldsson	Tommy Sandholm	Åke Svedmark
Antero Timofejeff	Nils Ullgren	Owe Wagermark	Bo Waldemarsson
Håkan Westin			

*)Ny Gammal Rrjal

En Radarjaktledare är ju en unik person som inte riktigt liknar andra människor och som andra inte riktigt förstår sig på. Om vi skulle göra en utskrift av kommunikationen från några minuter under ett helt vanligt stridsledningsspass kan det låta så här: *”Roten rudolfarton gripen, kontakt, fortsätt på ettfemnoll.”* - *”Radarost kan jag få passera gröntre på femtusen?”* - *”OK, rudolfarton stig till femochfem.”* - *”Ärrbi, kan du kolla höjd på xerxestjugotvå?”* - *”Roten rudolfarton styr etttrefem.”* - *”Hej älskling, OK, jag köper två kilo potatis på hemvägen, kan du vänta?”* - *”Rudolftrittvå höger till tvåfyrnoll.”* - *”Seärrjal kom, ja, jag har koll på trafikaren i gröntre.”* - *”Hej igen älskling, det är mycket nu, men jag kommer halvsex och jag skaffar en vinare på hemvägen också, puss!”* - *”Rudolftrittvå, hur yttrar sej det?”* - *”Seärrjal,*

rudolfrettitvå anmäler att han känner motorvibrationer.”-”Uppfattat”-”Rudolfrettitvå, du ska gå till bråvalla kudemartin tvååttanoll, avstånd hundratio”-”Seärrjal kan jag disponera hela område rudolfem, så kan jag låta arton ligga kvar och av.”-”Uppfattat, rudolfarton, du kan ta egna övningar i området vi disponerar allt över femochfem.”-”Öschötta, jag kommer med rudolfrettitvå, han har anmält vibraioner och behöver nog lätt inflygning.”-”Ja hej, jag har lämnat in bilen för service och den skulle vara klar klockan fyra, är den klar då tror du?”-”Rudolfrettitvå avstånd sextio till bråvalla, går det bra?”-”Wilhelm helge tore treatvåafemma”-”Uppfattat, övergå till öschötta, kanal sesartvå”-”Vad bra, då kommer jag klockan fyra och hämtar bilen.”-”Ärrbi, kolla höjden på den där”-”Rudolfarton, stridsvärde?”-”Tevak, ärrjalett här, kan du komma och kolla på min rullboll, den funkar inte riktigt som den ska.”-”Nämen vafan serrrjal jag har ju redan lämnat över honom till öschötta, du sa ju att han skulle gå till bråvalla.”-”Rudolfarton, uppfattat, kudemartin tullinge treettfem avstånd åttifem”-”Hej, älskling, är det du igen? Ok, jag ska höra med Haraldssons om dom kan komma. Puss.”-”Kalle, kan du hålla folkvagnsbussen, jag har ingen bil idag.”-”Rudolfarton, avstånd sextio.”-”Tjena Sten, kan ni komma över till oss en stund i morgon kväll vid sextiden så grillar vi lite och tar en jamare? OK!”-”Rudolfarton, uppfattat, klart lämna.”-”Serrjal, nu drar jag direkt så att jag inte missar bussen.”,,

Och så vidare... Som sagt - en helt obegriplig kommunikation för den som inte begriper något, det vill säga alla andra utom vi Rrjalar! Men den visar på allas vår speciella egenskap - hög simultankapacitet! Se även **Svenne Norlings** geniala illustration, sist i denna rapport.

Tillbaka till evenemanget, nu var det alltså dags för en höstkontakt med enbart folk som fattar ovanstående. Ett av sekretariatets hugskott, i samband med att inbjudan skickades ut, var en förfrågan om någon var villig att ta med ett, kanske sällan använt, musikinstrument för att göra ett försök att under kvällen gemensamt framföra något lämpligt stycke, någorlunda samtidigt och i någorlunda likartad tonart. Nja, någon direkt rusning blev det väl inte med anledning av uppropet, men Förste och Andre Sällsk.tut. **Tomas** och **Örjan Granqvist** ställde förstås upp. **Undertecknad** var självkritisk nog att ta med det dammiga dragspelet (används annars mest på midsommarafton, om den inte infaller en fredag) och Benknäckare **Bergman** är ju heller aldrig svårövertalad om det vankas galenskaper. En helt ny Gammal Rrjal sade sig glädjande nog också villig att ställa upp, **Sven-Åke Johansson**. Dessutom dök **Tim Timofejeff** oanmält upp medförande akustisk gitarr. Så en sextett (typ) kan man säga att vi utgjorde.

Deltagarna hade sammankallats att komma en timme före övriga evenemang och lämpligt nog hade vi tilldelats en ljudisolerad, skyddsrumslignande lokal i slottets källarvalv för att utröna om experimentet skulle kunna vara genomförbart. Stackars Sven-Åke måste ha känt sig väldigt luftlandsatt, han har ju ingen tidigare erfarenhet av våra samkväm. Till råga på allt visade han sig vara mer eller mindre proffsmusiker, han har spelat med t ex Woody Herman (!). Tomas och Örjan är ju inte heller tappade bakom en indikatorvagn när det gäller speleri meddelst blås. Fippe Bergman höll samtidigt som repetitionerna pågick på med att försöka lägga bud på en lägenhet i Stockholms innerstad, så han var väl en aning splittrad. Tims akustiska gitarr lät säkert bra, men hade naturligtvis väldigt svårt att tränga igen blåsljudsbarriären från mässingssektionen, och mitt dragspel hade liknande problem, jag hörde inte ens själv (o-)ljudet. Ett annat aber var att dragspelets innehavare, d v s jag, mest ser de svarta tangenterna som en dekoration bland elfenbenet, ej lämpliga att spela på. Jag hade därför föreslagit en tänkbar repertoar innehållande ”Drömmen om Elin” och ”Svarta Rudolf” i C-dur. Från Sven-Åke hade kommit propåer om ”Smile” och ”In a mellow tone”, ju mer i Fiss-, Ass- eller Giss-dur, Dess-to bättre. Tja, spannet kunde således betraktas som ganska

stort i det konsertprogram som Tomas, vilken av G*R*I*N-sekretariatet utsetts till Kapellöverj-vel, hade att försöka utforma. Han lyckades dock fastställa ett par – tre låtar som vi skulle ta risken att våga oss på att försöka framföra för våra kamrater.

Repetitionerna avslutades utan andra skador än lite frakturer på trumhinnorna och någon nedfallen väggprydnad i källarlokalen. Sven-Åke såg fortfarande lite skrämmd ut...

Under tiden hade ett större antal Gamla Rrjalar börjat strömma in på slottet, det var de som var sugna på att prova en sötaktig, simmig, sockerrörsdryck från Karibien med omnejd. Det rörde sig alltså om den ädla drycken **rom**. De flesta av oss har väl bara erfarenhet av den tillsammans med Coca Cola, en i och för sig icke föraktlig blandning vid därvid lämpade tillfällen. Nu vankades dock andra grejor! En förtjusande dam, **Camilla Wolf**, hade engagerats för att försöka få oss att inse att det finns andra sätt att intaga drycken ifråga. Var och

en fick fyra fina glas med ett innehåll i nyanser av brunt, typ från urinprov till barkbåtsfärgat. Alla sorterna, från olika delar av Karibien, var naturligtvis drickbara, men nog visade det sig att ju dyrare – desto godare. I princip i alla fall. En tjuugoårig **Plantation** från Barbados och en **Rum Angostura** från Trinidad och Tobago var ett par av de mest välsmakande. En mycket trevlig stund blev det och flera av oss kommer säkert att fortsätta provningen i hemmiljö. Camilla utsågs till Sällskapetets Hedersknyffel, den första person utanför Sällskapet som fått denna hedersbetygelse. Tack **Camilla** och tack **Rolf** för ditt förslag att vi skulle genomföra denna trivsamma stund och för att du bekostade de avsmakade godsakerna!

Ytterligare ett antal, de flesta sannolikt körande bil, hade nu anlänt till kontakten och en stunds intensivt mingel utbröt med det vanliga – kära återseenden och intensiva ryggdunkar. Ett elegant glas med Sunrise muntrade ytterligare upp tillvaron.

Den traditionella måltiden inleddes av undertecknad med en kort återblick på den dryga tjuugoårsperiod som passerat sedan vår första trevande kontakt 1992 på gamla off-mässen på F2 i Hägernäs. Andra, nästan lika stora händelser det året var att Windows 3.1 lanserades och att reporäntan under några dagar var uppe i 500 procent. Sedan dess har räntan gudskelov fallit en del och antalet kontakter ökat till 41.

Till förrätt serverades en underbar komposition av i huvudsak imunnensmältande lax, men innehöll även andra ingredienser. Låt oss kalla anrättningen en "laxtjofräs". God var den i alla fall! Det traditionella sjungandet satte igång och Rrjalkören var verkligen till sin fördel denna kväll under den Ljunglöfska snuskulan!

Varmrätten utgjordes av en synnerligen välsmakande utskuren del av ett utebetande nötdjur, om inte Belgian Blue, så inte långt ifrån. Mums för Gamla Rrjalar. Mellan tuggorna blev det mera sjungande om t ex identifiering av ett okänt företag i Gotska Sjön.

En ny Rrjalnuna fanns, som redan nämnts, i lokalen, **Sven-Åke Johansson**. Som traditionen bjuder blev han under middagen tvungen att redogöra för sina företräden, såväl inom stridsledningsbranschen som i näringslivet. Han sade sig ha gedigen erfarenhet av företag inom båda sysselsättningarna, varför menigheten slutligen sade sig inte ha några invändningar mot hans inväljande till fullvärdig medlem. Välkommen i gänget, Sven-Åke!

Då middagen närmade sig slutet kom så en desserttallrik. Densamma bedömdes dock av vissa som liggande en aning under Ljunglöfskas normala efterrättsstandard. Två korslagda ostbitar med ett visserligen fräscht, men ändå rätt litet salladsblad. Men god var förstås anrättningen! Långsamt idisslande sjöngo Rrjalarna unisont de sista av inslagen i sånghäftet, så när som det allra sista, vilket traditionellt utgörs av ett tonsatt tack för maten. **Sven-Olle Olson** upplät i sammanhanget sin myndiga stämman och gjorde en värtalig liten betraktelse över bland annat kamratskapets betydelse för tillvaron. Valfunnet tema eftersom just kamratskapet är den viktigaste ingrediensen i vårt något spräckliga Sällskap!

Just när vi skulle kalla in personalen för vår sångarhyllning, strömmade de in iförda den riktiga desserten! De redan inmundigade ostbitarna var således endast ett inslag i en oväntad fyrarättersmeny! Nu fick vi som avslutning en superb, iskall mumsbit med tillhörande sötsaker från naturens höstpalett. Jubel utbröt naturligtvis, och det kändes särskilt rätt att framföra den gamla slitna ”Rrjaleri, Rrjalera” (den har hängt med varje kontakt sedan 1996) som tack för god mat och service.

Kaffetåren under de klirrande kristallkronorna väntade. Slottsmiljön är bedövande trevlig och man blir bara besviken på sig själv att man inte skaffat en liknande sommarstuga. Gamle Ljunglöf satsade verkligen sin snusförmögenhet på rätt, snusförnuftigt, sätt.

Nu var det dags för orkestern **Olåtarnas** framträdande. Vi skulle förstås lika gärna kunna kalla oss ”The Undergrounds”, ”Controllers Unlimited” eller kanske ”Onödingarna”, men med tanke på vad vi åstadkom så kan det första namnet ändå anses mest valfunnet. Sextetten samlades sig för att försöka starta första numret samtidigt. Redan vid första tonerna hördes ortens kajor i stora skaror, skrämde och skriande, lyfta från sina tryggt inrättade nattläger i de närliggande lönnarna. TL på Bromma tände snabbt banbelysningen i tron att Malmö

Aviation låg på finalen under inflygning en halvtimme före rapporterad ETA. Expressens nattredaktör började sätta rubriken **SNUSCHOCK** högst på morgondagens löpsedlar. Civilförvarsledaren i Blackeberg undrade vilken illdådare som hade satt igång hans Hesa Fredrik vid denna okristliga tidpunkt. Åhörarna i Ljunglöfska Slottet frågade sig, samtidigt som de höll för öronen, hur så få Gamla Rrjalar kunde frambringa så många och så okända tonarter. Både gamle Ljunglöf och Woody Herman roterade antagligen ett varv i sina gravar. Kort sagt, bandet gjorde två föreställningar på en gång – sin första och sin sista. Men ovationer fick vi, kanske mest när det tillkännagavs att vi skulle spela sista låten... Vi kanske ska skaffa oss ett valspråk? Varför inte travestera på det gamla slitna ”Vi kom, vi sågs, vi segrade!”. Sextetten Olåtarna kan i stället ha ”**Vi kom – vi hördes.**” Hur som helst, stort **TACK** till sextettmedlemmarna som ställde upp på dessa galenskaper!

Några andra avbrott i umgänget var inte planerade och uppenbarligen behövdes det inte heller. Rrjalpladdret var intensivt och kaffet var gott, liksom de tillbehör som fanns i rikliga mängder. Gratis snus finns ju alltid framställt. Gemytligt kvällsumgänge var bara förnamnet.

Så småningom, allt eftersom kvällen blev sen, började deltagarna sippra iväg. Ett ganska stort gäng hade dock valt att utnyttja Ljunglöfskas förträffliga möjlighet till att inrätta nattkvarter i hotelldelen. Vi har redan samlats rätt många gånger på denna gudabenådade plats och ett intensivt, nattligt eftersnack tillhör traditionen. Och till traditionen hör också att Slottsherren **Rolf** med stor generositet, till nattfösare, tillhandahåller diverse godsaker, typ maltdrycker med (efter-)snacks. Ett par andra deltagare i detta sena Rrjalpass tillhandahöll för säkerhets skull även starkare, kamratskapande törstsläckare, så symposiet blev långt och trivsamt. Fram på morgonkröken började dock tröttheten ta över och tystnaden lägrade sig så småningom över Blackeberg med omnejd. Kajorna hade vågat sig tillbaks till sina träd och försökte också att sova trots sin uppskakande upplevelse tidigare under kvällen.

Till sist några ord om **nästa kontakt**: Den Utmärkte Medlemmen Karl-Erik Smedetun har sagt sig beredd att till våren stå som arrangör av ett nordligt beläget möte, nämligen i **Boden**. Tillräckligt många sade sig vara intresserade vid den enkät som för en tid sedan skickades ut. Eftersom vi aldrig tidigare samlats norr om Uppsala så kan det naturligtvis bli en oförglömlig upplevelse. Inriktningen är att kontakten genomförs den **24-25 maj 2013** (förutsatt att världen inte går under strax före jul som Maya-kalendern förutspår). Var och en svarar själv för transporten till och från Norrbotten, men förslag till lämpligt upplägg och en mer detaljerad kallelse kommer att i god tid distribueras på samma sätt som föreliggande rapport.

Sekretariatets förhoppning är att den fortsatta hösten och vintern skall bli den allra bästa för alla Gamla Rrjalar! Och **TACK** till berömvärda medlemmar som levererat bilder till sekretariatet!

Mycket branta kurvanfallshälsningar från Sällskapssekreteraren!

PS. Sekretariatet har fått en propå från en fornforskande person, Lars-Håkan Persson, om förhållanden som jag inte har någon kännedom om. Finns det kanske någon annan i Sällskapet som kan fylla i dessa kunskapsluckor? Då är det **behjärtansvärt med lite forskningshjälp**. Hör i så fall av er till Lars-Håkan direkt enligt nedan:

Hej

Lars-Håkan Persson heter jag och skriver till dig eftersom jag tror att du har varit Rrjal mm. i många olika sammanhang. Vi har träffats några gånger i samband med "PS-08 träffar". Jag jobbade på Harry 1972 - 1975 med framförallt radarsystemen. Därefter blev det FTTS på F18, FFV-Underhåll i Arboga och FMV.

Jag fanns i Flottan 1963 - 1966 som telehantverkare med sjökommendering på bl.a kryssaren Göta Lejon. På Göta Lejon fanns det ett OP-rum för flygledning av attack- och jaktflyg samt luftbevakning. OP-rummet fanns i anslutning till fartygets stridsledningscentral. Till stöd för detta fanns radarhöjdmätare PH-27 spaningsradar PS-47 (tidigare PS-16) och PS-23 samt ett antal positioner med PPI samt radio (FMR-5). Systemet var i sin konfiguration snarlikt PJ-21 / Stril 50. Nu undrar jag om du vet något om "flygledning" och samverkan mellan flottan och flygvapnet:

1. Vet du någon som var på kryssaren Göta Lejon eller Tre Kronor som Rrjal eller operatör av något slag?
2. Kryssarna skulle bl a kunna stödja luftbevakningen på t ex förtöjning vid boj i Horsfjärden, krigsförtöjningsplatser, mm.
3. De skulle leda attackflyg i framskjutna positioner!
4. Vid talrapportering borde georef eller liknande användas.
5. Användes det någonsin fullt ut? Jag minns att det fanns officerare ombord 1964 på Göta Lejon med "vingar" på flottans uniform. Jag minns att det var stora svårigheter att få höjdmätaren att fungera med avseende på tilltningen. Den startades dock oftast upp för sändning. Även kryssaren Gotland var inblandad i detta men endast med en PS-16.

Med vänliga hälsningar

Lars-Håkan Persson

tel: 0227-13470 alt. 070-5513470

E-post: heidar.lars-hakan.persson@telia.com

Höger öra mycket god hörsel för att kunna uppfatta rrbis mummel.

Munnen vänstervriden mot talratten.

Armbåge. vässad att väcka rrbis.

Strumplever, stressjukdom

Hemoroider, orsakade av för mycket stillasittande, därutöver, byxbak sliten och blank av samma orsak.

Fotpedalsplattfot

Skarpa ögon, oftast lätt rödfärgade för automatisk mörkeradaptation.

Tillplattat vänsteröra. hörseln oftast starkt nedsatt pga för många störövningar

Stämband slitna av onödig terminologi

Plåtmage orsakad av alltför flitigt inmundigande av sk "kaffe"

Kalaskula pga inbyggd aversion mot terrängbanor och dylika institutioner.

Fingrar, tillplattade.

Benmuskler, väl utvecklade. avsedda att ge god acceleration vid rusningen till fikakö.

Kängor, ges med glädje till både höger och vänster.

Är dessutom oftast försedd med bälte varunder nivån hålles.

Reagerar kraftigt för ord som: S1, Kompchef, målob, ff
Reagerar inte för ord som: idrott, standardutgångsläge, terminologi
uppträder året om över hela landet, ofta sedda vid gröna skyltar,

STRIDSLEDARE typ II